

Ezer szállal

Odakint ragyogóan sütött a Nap. A háztetőkön galambok évődtek. Kék tengeren fehér habok kúsztak a Duna felé. Szél sem rebbent. Lelkem ébredezett. Valamit írnom kell, na de mivel kezdjem. Pályázni szeretnék egy rövid visszaemlékezéssel. S persze rövid legyen. Nejem szerint hosszúak a gondolataim és az Istennek se akarok a gép mellől felállni. Való igaz, hiszen annyi a téma a fejemben. Aki lát és hall, annak bejön az ablakon akkor is, ha a függönye piszkos, csak legyen jól fogó tolla. Nosza, lássuk, mit hoz a holnap...

Olyan vagyok, akár a virág a tarka mezőn, vagy fa a csalit megett társaim közt. Innen bújtam ki a drága életet adó földszemekből, s gondos kezek gyökerestül ide ültettek. A Nap sugarai szerencsétlettek, az égi áldás cseppjei növekedésre serkentettek. Itt kell pompáznom, leveleket nevezni, fészkeknek helyt adni, ősszel színes ruhát viselnem, s leesett gallyaimmal szegény emberek kályháiban parázssá változnom. Ha akarnék, se tudnék innen elmenni, ilyennek születtem. Az eltelt évek alatt számtalan emberrel ismerkedtem meg, s láttam környezetem miként változik a szorgos emberek kezei által. Imádom ezt a közeget. Máshol csak idegennek érezném magam...

Anno a belvárosból jöttünk (Zoltán u.). Itt is bejártam az utcákat. Annyira ismertem a környéket, hogy csukott szemmel is megtalálnám azt a házat, üzletet, mozit, amit valaki megemlítené, hogy vizsgáztasson. Itt értem meg a forradalmat. Cipőmmel rugdostam a Szabadság téren felrepedezett járdákat, amit a földrengés tett ráncos bőrvé. Labdákat, amit lecseréltem a zoknikból készült anyagból varrt drága anyám. Direkt bevizeztük, sárba nyomkodtuk, hogy kemény legyen, s ha megbikáztuk esőben a helye ott virított a világosra festet házfalakon. Itt jártam suliba, a Kardiológiai Rendelőbe igazolásért, hogy felmentést kaphassak a tornaórákra. Félttem a mászórúdtól, gyűrűktől, s főleg a szekrénytől. Sikerült a papírt átvennem. Addig rohangáltam fel, s le a rendelő lépcsőin, amíg a ritmus felfokozódott. A doktornő kijött a gangra, hogy lássa, miként jövök fel az emeletre. Ám azt nem láthatta, hogy a kapu alatt, ami takart, egyhelyben futottam, s akkor kezdtem el a lépcsők leküzdésére. *Idős koromra nem kellett igazolás, ritmus problémám lett, s gyógyszert kellett szednem. Ahogy papa mondta hajdanánt: A hazug embert a sánta kutya is utoléri.*

Tíz évesként éltem meg azon élményem, ami sorsomat is meghatározta. Egy ismerős család lánykájának látványa úgy megdobogtatta szívem, hogy aggként is fellobban a régi esemény boldog lángja. Gyönyörű, fényes fekete haj, márvány-fehér bőre, és a szappan illata, amit körbevett, elvette maradék eszem. Ez volt az első és még ma is felvillanó szerelem, ami közelebb hozott a csillogó szemű lányokhoz. Egyik alkalommal fent voltam a szüleimnél hétvégén. Bent játszottunk a szobába többedmagammal, három kislánnyal. A napi életet

elevenítettük fel. Annak idején ezt úgy mondták, hogy – „Papás mamást”. A letakart szülői ágy takaróját felhajtva be kellett feküdnöm alsóneműben, mert én voltam a beteg, akihez kijött az orvos. A többiek segédkeztek. Mivel Évi nem engedte meg barátnőjének, hogy megvizsgálhasson, kiment a konyhába és bepanaszolta. A mama cefettül kiakadt. Magamra kellett kapkodnom a gönceimet, s máris spurizhattam lefelé a József Attila utcai ház lépcsőin. Apámat telefonon értesítették cselekedetemről. Pedig ártatlan voltam. Ekkor egy gyerekben semmi sem alakul ki és nem jár felnőtt dolgokon fejletlen agya. Mindegy! Évit többet nem láttam. Azóta is hiányzik. Sorsom ilyentén alakulását és a női nemben való vonzódásom neki köszönhetem. Nem siklottam félre, mint manapság, ami divattá lett. *Azt mondják a gének hibája. Lehet, de ha a gyereket jó felé terelgetik és elbeszélgetnek vele, mind ez más vágányra terelhetette volna. Szerencsémre papám nem a gólyával riogatott engem. Így számos kislánynak simíthattam meg hattyú nyakát, és nekem is volt vagy egy tucat üres kosaram.*

1968-ban költöztem ide (Pengő utca) egy meredek és szalagos félpaneles, hosszúkás lakótelepbe. *Olyan csendes lett e környék amióta a Lövház utcát sétahellyé tették, hogy a szűnyog tüsszentését is hallok.* Itt koptattam már felnőtt fejjel az iskolapadokat (Jurányi u, Keleti Károly u.). Gyerekként lusta voltam. A tudás magvait csak némelykor csipegettem fel. Társaimhoz képest lemaradoztam, s lehetőségeim is elszaladtak a kertek alatt. Még jóformán meg sem száradt rajtam kerületünk langy esővize májusban, már berántottak slapecnak. *Sok évvel később fiam a Marcziban indított. Jó tanuló volt, nem úgy mint apja, aki matekból is megbukott érettségien, s a József Atillában védte meg szülei becsületét.* Utóbb a Bólyaiba járt, ahol aranygyűrűsként végzett. Ezután jött a villamosmérnöki kar, ahol elsőként végzett. Mint számítógép zsonglőr, nagy cégeknél kapott munkát, s mai is előnyben van társaival szemben. Külföldre küldik tanulni, tanfolyamokra jár, szabadságát se tudja mind kivenni. Sokan örülnének egy ilyen kobaknak és jószívű embernek. Most, hogy a vírus a sarkainkat nyaldossa és műtetre kell befeküdnöm..., a magánkórház kezelési költség felét átvállalta, *(másikat svédben élő öcsém)* mert a nyugdíjunk ezt nem tette volna lehetővé.

Nem tudom ennyi év távlatából megmondani melyikünknek jutott eszébe az, ami fiammal kisiskolás korában megesett. Ekkor még ment a Tévében Tibi bácsi műsora, - a „Három kívánság”. Mi lenne, ha Gábor hintóval menne reggel egyszer a Marcziba? „Aki mer, az viszi valamire”. Ezt még apám mondta egykor. Levelet írtunk. Megjött a válasz egy héten belül. Menjünk a Nádor utcába elbeszélgetésre. Rá egy hétre csengettek a kapucsengővel. Egy hang megszólalt: - Tibi bácsi vagyok. Amikor elmondtam a gyereknek, hogy mi vár rá, majd kiugrott a tréningjéből. Háromszor kellett a liftnek le és felmenni, mert annyian jöttek fel a

negyedikre. Itt volt a stáb, négy deli, magas férfi, akik a nagyszobában öltöztek át huszár egyenruhába.

A szobai asztalra nejem üdítőt és pogácsákat helyezett politúrozott poharakkal. Tíz percen belül olyan istállószagú lett a szoba, hogy no. *Két nap elmúltával is éreztük. Szerencsére zabszemeket nem találtunk.* Lent az utcán már tömeg volt, a kíváncsiság megmozgatta a lábakat, vajon kihez jött ki a TV, s miért. A Lövőház utcában gyerekek beült a fekete hintóba. Két huszár ült elől, ketten pedig lovon ülve adták a kíséretet. Komótosan megkerülték a Marczibányi teret, majd behajtottak az iskola udvarába, ahol már várták a gyerekek. Akik nem értek el az udvaron, azok az ablakokban lógtak. Kaptunk egy videót és emléklapot. Gáborral, s velünk madarat lehetett volna fogni. *Én inkább egy kanárit kértem volna. Fiút, mert az tud fütyülni.*

Felnőttkorom legszebb és boldogságos élményeit itt kötöttem csokorba. Minden térjavítást, felújítást, a Piac újjáépítését, a politikai hullámmzásokat is itt éltem meg. Verseim, novelláim is erről beszélnek. Az eltelt ötvenkét évről, a megannyi kellemes és fájó emlékekről. Szeretek itt élni. Még daruval sem lehet innen elvontatni – úgy belaktam, átjártam e kerületet, - pedig egy daru épp majdnem kettétörte családomat. Még szerencse, hogy nem szálltunk léptünk le a villamosról a Széna térnél, mert akkor a MAMMUT -nál ténykedő gép agyonnyomott volna minket. E sorokat vajon most ki pötyögné le. Az Ormai Sportcsarnokba jártam ping-pongozni. Egykor a Spariban kezdtem a nyeséseket gyakorolni. Innen jártam a Pénzjegynyomdába dolgozni a Művészeti osztályba. Az Ady Endre út elején levő orvosi rendelőbe jártam. Valamint a fentebb levő egykori DIVSZ nyomdájában dolgoztam nyomdászként. Innen mentem a GANZ VILLAMOSSÁGI MŰVEK nyomdájába vezetőnek a cég megszűnéséig. Sajnos az olasz cég (ANSALDO) lement Bajára, majd csődöt jelentett be. Számos egykori dolgozóval naponta találkozom, mivel a környéken laknak.

A Budai Tánciskolát is sűrűn látogattam párommal. Zenészként táncolni nem tudtam, ezen változtatni kellett. Sok borsót törtem Galeotti úr nem létező bajsza alá. Még a Kapás utcai rendelőben is úgy ismernek, mint a rossz pénzt. Vértételkor lemegy a vércukrom és rosszul leszek. Billenős székről csapoltak. Egyik alkalommal, amikor beléptem hívásikra az ajtón és megláttak, egyik asszisztens így szólt: - „Lányok! Ki kéri a fekvő férfit?

Ötvenkét éve egy azon címre jönnek leveleim, s nyomtam ágyam a műtétek után. A környéken úgy ismernek, mint a hamiskás pénzt. Nincs olyan utca, tér, ahol ne időztem volna bakfissá lett unokámmal.